

PEST. I. félv.

21. szám.

Május 24. 1866.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, esütörtökön. Előfizetési ár: helyben félévre 1 forint 31 kr., egész évre 2 forint 62 kr.; vidékre fél-
Az előfizetési pénzeket, valamint a lapba szánt kéziratokat a Sz.-István-Társulat igazgatóságához kérjük intéztetni. évre 1 frt 70 kr., egész évre 3 frt 40 kr. A pályázatok beigatásaért tíz sorig minden egyszeri fölvetéért 1 frt, tíz soron fölül, egyszeri közlésért 2 frt, ha többször közöltetik, 1 forint 50 krajczár számíttatik.

Rezutsek Antal, zircz-cistercezi apát.

Ha nem következik is szükségképen, hogy kik az Isten negyedik parancsát a szülők irányában mindig hűn betöltik, hosszú életük legyenek e földön: mégis eszünkbe jut akaratlanul is az Istennek a negyedik parancsához kötött áldása, valahányszor munka és örökös fáradásban megöszült, főleg méltóságban levő egyházi férfit megpillantunk. Ily férfit akarunk lapunk mai számában bemutatni a t. olvasó közönségnek ftdő Rezutsek Antal zircz-cistercezi apát ő nagyságában, örömeire is. erőseinek, ismertetésekül egyebeknek.

Ftdő Rezutsek Antal Zircz, Pílis és Pásztó egyesített apátságok jelenlegi apátja, született Hevesmegye Gyöngyös városában 1798-ki október hó 28-kán polgári állásu ker. kath. szülőktől, kikről ő nagysága koronkint még öreg napjaiban is a fiúi kegyelet legnagyobb áhítatával emlékezik. — Az elemi iskolákat, valamint a gymnasium öt alsó osztályát Gyöngyösön véggezvén, szülőitől tanulmányai folytatására Egerbe küldetett, hol is mint 7-dik osztályt végzett ifju hivatása következtében 1813-ban a cistercezi rendbe növendékül fölvetetett Marschalkó Konstantin egri perjeltől, kinek kormányja alatt töltötte az első próba évet. Az ujonczai év betöltése után végezte ugyancsak Egerben

a 8-dik osztályt, valamint a hittudományok négy évi folyamát olyképen, hogy 1817-ben, tehát még tanulmányai folyamában a cistercezi-rend tagjává ünnepélyesen beesküdtetett. 1819-ben nagy-szalatnai b. Fischer István egri érsektől áldozárnak szenteltetvén, első szent miséjét szülői határtalan öröme Gyöngyösön mutatta be az ég Urának.

Ekkor lépett az ifjuság nevelése fáradságos pályájára, működvén azon mint tanár és a nemes ifjak convictusa felügyelője Székesfehérvárott hét évig, azután Zirczen mint tanárképző két évig. 1830-ban gymnasiumi igazgatóvá és alperjellé, majd két évvel később ugyanott perjellé nevezetvén ki, e tisztet ritka erélylyel vitte egész 1853-ig, diszesen helyreállítván és részben ujolag építvén az akkori rendfőnök megbízásából a tűzvész által 1827-ben elpusztult egri kolostort, egyuttal pedig mint a virágok ritka kedvelője és barátja rendezvén az egri cistercezi templom és kolostor közti helyiségen oly

pompás kertet, mely a nevezett épülettel együtt Egernek még mindig egyik legdiszesebb pontja.

1853-ban zirczi perjellé nevezetett ki, mely állomásban két évig egyszersmind az ujonczok mestere volt. 1857-ben a volt rendfőnök meghalálózván, mint kor-

mányzó-perjel a koppányi és olaszfalusi községek templomait megújította, a szerzetnek az államkölesön és egyéb körülmények folytán nagy zavarba jött pénzügyét magasabb helyről is kifejezett elismerés mellett rendezte, végre a rend tagjainak bizalma által kétizben is apáttá jelöltetvén, ő Felségétől 1858-ki dec. 3-kán a Zircz, Pilis és Pásztó egyesített apátságok apátjává legkegyelmesebben kinevezetett és apáti székébe 1859-ki február 10-én beigtattott.

1859-ben a 31 ezer mázsa nehézségű faragott kövekből rakott zirczi monostor bomladozó két tornyát részben leszedetvén, azokat czélirányos intézkedés által jókarba helyezte, a tűzvész által megkárosított polányi templom tornyát egyéb épületekkel együtt megújította, Egerben a szerzetes növendékek neveltetése tekintetéből tetemes építkezést tett, az 1848-ki események folytán, mely zaklatott korszakban ritka mérsékletet és tapintatot fejtett ki, a katonai laktanyává és kórodává változtatott pécsi gymnasium és szerzetes lakot 63 ezer forint áldozattal a drága hon ifju nemzedéke kiképzésére visszaállította; szóval egész élete folytán teljesíteni

igyekezett mind azt, a mit meggyőződése folytán szoros földadatának lenni elismert.

Igénytelenége még jelen állásában is akkora, hogy ha saját személye szükségletei földözéséről kellene beszélnünk, nem ezrekről, hanem csak százakról beszél-nénk. Rendesen övéi között étkezvén, soha úgy nem tűnik föl mint ur, hanem közöttök mint első, mint atya. Napirendje legszorosabb pontjai közé tartozik a szentmiséáldozat, melyet naponkint hallgat és bemutat; valamint a háromizben végeztetni szokott szent zsolozsma, melyet övéivel közösen végez, kedves szórakozása pedig a virágok ápolása. — Fénypontja életének a nagy gazdálkodás mellett a valódi magyar vendégszeretet, valamint a minden jóra nézve a legjobb szándék. A siker Isten kezében.

Jelenleg a szerzetes növendékek házi nevelése eszközlésére a zirczi monostor egy részén emeletet épít, mely nevelés czélszerű megalapításához a jóügy barátaival szívvel lélekkel kívánnak neki legdúsabb isteni áldást.

Hit, remény, szeretet.

Hiszek tebenned, édes Istenem!
Hisz benned élek, mozgok és vagyok.
Akárhová tekintek, mindenütt
A te kezed nyomára akadok.
A napba nézek, ott ragyog neved,
S az éj sötéte hirdet tégedet.

Remélek benned, édes Istenem!
Hisz szent Fiad mihozzánk földre szállt,
Ki, mint reményünk biztos záloga,
Halálával legyőzte a halált.
Ki eltávozván itt maradt velünk:
Kenyérszínben rejtett eledelünk.

Szeretlek téged, édes Istenem!
Mert szent kegyed betölté szívemet.
A Szentlélek, kit elküldél nekünk,
Lakást magának a szívemben vett.
Oh boldog én! míg téged bírok szívem,
Hisz benned mindent bírok, Istenem!

Hiszek, remélek benned, Istenem!
Szívem szerelme érted lánkol, ég,
Ez a hármass káposcs, mely engemet
E földön is hozzád fűz, oh ég!
S ha vándorlásom olykor bűt okoz,
Vigasz reám belőled áradoz.

Szulik József.

A bűbájostitok.

— Népies elbeszélés. —

„A mit az ördög ki nem tud vinni, vén asszonyra bizza!”

Ezt a közmondást még kicsiny koromban tanultam, de akkor, emlékszem még, sehogyan sem tudtam fejembe erőszakolni, hogy ez a mondás igazmondás legyen; mert hát valahányszor fölötte töprenkedtem, mindannyszor az én öreg-anyaknak becsületes jámbor képe állott elő az én gyermekeszemben, hogy hát, ha az a mondás igaz volna, akkor az én „édes jó öreg anyám”-nak is többet kellene tudnia a gonoszságban magánál a kísértő sárkánynál! — az én jó öreg anyám, a kitől én annyi krajezárt kaptam, a hány szent képnek a hátáról a rajt álló imádságot betéve fölmondottam; a ki, mikor nyáron a méheket őrizte, napestig elimádkozgatott a „Rózsáskert”-ből, meg a nagy káposcsos „Arany Koroná”-ból; a ki akkor vert meg legelőször életemben, mikor pápaszemét összetörtem, mivel-hogy aztán sem nem imádkozhatott könyvből, sem a

„Makula nélkül való tükröt” nem olvashatta, míg csak talián boltos falunkba nem tévedt, a kitől aztán a jó öreg szemüveget vehetett. — Az nem ment hát az én fejembe, hogy az én imádkozó szentes öreg-anyakra is szóljon az a közmondás.

Azóta szépecskén felnőttem, a fejem lágya is benöl innen-onnan, megtanultam az embereket, különösen pedig, lévén magam is falusi termés, a falusiakat ismerni. És most már azt is tudom, bizonyítom magam is, hogy mégis csak igazat mondott az, a ki legelőször mondója volt ennek a sentenciának, hogy „a mit az ördög maga ki nem tud vinni, vén asszonyra bizza!”

De hát az az én jó öreg-anyak? — kérdezték tőlem — azt is bele veszem most már a sorba?

Ments Isten! És épen azért meg is követem azokat a jólelkű öreg-asszonyokat, kiknek olvasójáról imádságban szokott lekopni a festék; kik becsületes jámborságban utazgattak odáig, a hol az élet már estére hajlik,

s épen azért egy pillantás az ő jámbor arcukra elég arra, hogy az ember keze akaratlanul is a kalap után nyuljon... megkövetem őket, hogy magukra ne vegyék, a mit én most épülés okáért elmondó vagyok. Nem ő róluk szól az én nótám, hanem azokról a másrendbeli öregasszonyokról, a kiket faluhelyen „bejárós“-aknak, meg „faluszájának“ szoktak igen rendén nevezni; a kik az egész falu titkát ujjokra számítva viselik és hordogtadják egyik háztól a másikig, lévén az ő imádságuk és kenyérkeresetök semmi más, mint a pletykaszó, mendemonda. Az ilyen vén anyókák, kik mindenütt gyógyítanak, tanácsolnak, kik tudják, melyik leánynak és legénynek milyen a természete, — egész az ötödik határig? Kinek hány mérő gabnája került eltevőre a verembe? kinél hány száz forint van kün interesen? — az ilyen nénemasszonyok már sok háznál fölforgatták a szép családi boldogságot... Az ilyenekről szól a leczke az alább következő mesében, amely egyébiránt valóságnak sem sok, mert bizony nem egy helyen történt már meg.

I.

Hol, hol nem? nem tartozik épenséggel a dolog mi voltához, elég az ahhoz, élt egy faluban egy jóra való házaspár. A férfit csak János mesternek hívták, lévén az ő becsületes mestersége a csizmavarrás, a miben ő igazán mester is volt, mert hát, mellesleg legyen mondva, nem valami paraszt vargától tanulta ő a csizmaszabást, hanem épenséggel ott benn a városban, hová apja halála után mint árva gyerek került be egy jóra való csizmadiához, először, mint mondani szokják, futkosónak, azután a mint vette észre gazdája a gyermekében a nagy hajlandóságot és talentomot a csizmagyártás nemes mesterségére, oda szorította a tőke mellé. Volt is kedve Jankónak — akkor még csak így hívták — ezen dologhoz; a mihez pedig az embernek kedve van, azt meg is tanulja. Fejébe is vette Jankó csakhamar a mesterség mivoltát, úgy, hogy két hét elmúltával nem volt a városban csizmadiainas, a ki ő nálánál jobb szurkos fonalat tudott volna sodorni.

Mikor aztán a négy inasestendő olyan becsülettel kihuzta volna, hogy mindössze is csak négyszer kapott egy kis gyenge lábsziját, a czehmester uram legénynyé ütötte. Elment azután világot próbálni, a mi közben megint emberül megbecsülte magát; a mit keresett, nem eregette le azon a telhetetlen garadon, a melyet toroknak hívnak, hanem szépségesen megtakarította. Így történt az, hogy mikor több esztendei vándorlás után gazdája, kinél első legényképen dolgozott, hirtelen meghalt, ennek özvegyétől átvette Jankó a mesterséghez tartozó szerszámholmit, és a maga kezére kezdett dolgozni abban a faluban, a hol mi most őt fölkerestük.

Ebben az időtájban jött János mesternek az a gondolatja, hogy hát most már asszony is kéne a házhöz, hogy legyen kivel megosztani örömét, bánatát. Lett is nemsokára. Ebben a dologban pedig nem a vagyonra nézett János mester, hanem csak arra, hogy a kit ő elvesz, becsületes, erényes személy legyen, és őt igazán szeresse. A mi aztán a többi illeti — adott a jó Isten ő neki ép kézlábot: ezzel, meg szorgalommal pedig csak

lehet egy-egy kis megévő falatot keresni!... Fogta hát magát, elvett egy árva leányt, a kinek a becsület és jámborság tette minden vagyonát, meg az, hogy János mestert igazán szerette.

Mivel szeretetből lettek egymáséi, haza is vitte János gazda a menyasszonnyal a boldogságot is. — Egyikök sem vágyódott gazdagság után. A mire szükség volt a háznál, meghozta a mesterség. A jóra való feleség meg szépen megtakarította, a mit a gazda fáradsággal keresett. Szívökben mindketten istenfélők voltak. Örzsike mindennap korán kelt, ellátta a ház táját, úgy hogy mire szent misére harangoztak, mindig rendén volt a dolga, s nyugodtan ment el naponkint az Isten házába. János mester ilyenkor előbb megcsókolta és sohasem mulasztotta el neki szépkedvesen odasugni: „azután énérttem is imádkozzál ám kis angyalom!“

Meg is látszott rajtuk az Isten áldása. János mesterék napra gyarapodtak. Munka volt elég, János mesterben meg szorgalom és becsületesség, a munkát hamar és jól megtette, így lett aztán, hogy lassankint több munkája volt, mint három más csizmadiának. Nem sokára legény is kellett a tőke mellé, annyi lett a tennivaló.

A mi a házibékességet és egyetértést illeti, ebben János mesterék példabeszéddé váltak a faluban. Szereték egymást, s ép azért meg is becsülte egyik a másikat. Soha egy rossz szó ki nem csuszott szájokon egymás ellen, inkább mindenben egymás kedvét keresték, a mint a jó házastársakhoz illik. De nem is járt ám János mester a koresmára, sem Örzsike nem járt mendemondázni a falura, hanem az volt az ő legjobb mulatságok, ha házi dolgaikról szépen együtt beszélgethettek, enyelegethettek. És ezzel mindenikök megelégedett, s egyik a másik szemében olvasta a boldogság titkát. Azért példabeszéddé lett a faluban: „boldog mint János mester meg a felesége!“

Nincs is az másképp: a hol szeretet és egyetértés lakik, csak ott lehet szó házi boldogságról. Mert hát olyan a házi boldogság, mint a vetés. Ez akkor hoz csak érett kalászatokat, ha szép napos idők járnak reá; a boldogság is csak akkor virágozik a háznál, ha a kölcsönös szeretet napja melegít feléje.

II.

Semmi sem bántja inkább a gonosz lelket, mintha az emberek között szeretetet, békét lát. Tudja, hogy az Isten fia a szeretet által rontotta le az ő fejedelmi székét, hogy szeretetre van építve az a religio, mely azóta az embereket az ő karján incselkedései ellen megerősíti. Innen van az, hogy a szeretet olyan bökös szálla az ördög szemében, azért iparkodik a szeretet tüztét, a hol csak lehet, az emberek szívéből kiirtani, tapasztalatból tudván, hogy a hol egyszer a gyűlölség magvát elhinteti, bő lesz ott az ő aratása...

Bökös szálla volt hát az ördög szemében az a zavartalan boldogság, egyetértő szeretet is, mely János mester és kedves felesége szívet egymáshoz fűzte. Törte is szörnyen a fejét rajta: ha találhatna valami ármányos módot János mesterék házában a boldogság szép és csendes vizének fenekéről az iszapot fölkeverni, ezt

a boldog házaspárt valami uton módon egymással összeheszeztetni.

Meg is próbálta. Először csak alattomos módon. Mikor úgy magánosan volt János mester, be-bélopott szívébe egy-egy kisértő sugallatot, háborító gondolatot. Elgondoltatá vele a többi között: hogy, ha ő, mikor feleség után nézett szét a világban, úgy mellékesen legalább az erszény után is tapintott volna, és nem esett volna úgy utána annak a sovány jámborságnak, szeretetnek, a miből az ember fia a mostani szűk időkből bizony meg él, hanem, ha nem hozott volna is az asszony a házhoz annyi erényt, csak hozott volna erszényt, hát akkor ő most még tovább volna a világ sorában! — nem kellett volna felütni a sátorfát ilyen hitvány faluban, a hol nagy elvéve paranesolnak nála egy-egy pár kordován csizmát, és örökké csak az a bagaria-meg borjubőr járja... hanem beállt volna a városi czéhbe, műhelyében tíz legénynek csak győzte volna kézalá szabni a tükörképen fénylő lagér-bőrt... boltot nyitott volna, gyűlt volna a profit, s ő nem sokára első mester lett volna a nagy városban — még czéhmester is!... Minek is vett hát ő ily szegény feleséget, mint az az Örszike, a kinek becsületén kívül semmije sem volt? Ha ő akkor olyan nagy bolondja nem lett volna a szeretetnek!

Ezt, meg sok más ilyest ébresztgetett a gonoszlélek János mester fejében. János mester eleinte meg-megforgatta az efféle töprenkedéseket eszében, mert hát hiába, az ő szíve is csak fészkelődött az előmenetel és tisztesség után, hanem ez a verekedés, melyet szívében a jóság meg a jószág szeretete, a jámbor megelégedés meg a nagyravágás kezdettek egymás között, nem sokáig tartott. Erősebb volt János szívében a becsületesség, letépette a kevélységet, úgy hogy a másik pillanatban már szégyenleni kezdte magát, a miért előbb azokat a lázító sugallatokat barátságos füllel tudta hallgatni...

Mit érne neked az a nagy előmenetel — gondolá magában — ha a feleségeddel házadba ördögöt hoztál volna! Mert hát, gondolnám, inkább hasonlít az ördöghöz mint angyalhoz az oly hitestárs, kinek szívéből a jámborság messze költözött... nem tud az szeretni, békén élni, csak veszekedni, pörlekedni, a házat pokollá tenni!... Mit ér nekem akkor, ha Dárius kincsét dönti is a házamba? Jó nekem az én jámborszívű Örszém!

— Ugy-e kedves kis feleség? — fordítá a szót az épen belépő Örszikére.

— Mit ugy-e kedves apjok? — kérdé kedves mosolygással.

— No, csak azt gondoltam, hogy minket bizony épenséggel egymásnak teremtett a nagy jó Uristen!

Örszike odahajolt, és megölelték egymást.

János mester annak utána aztán sohasem gondolt ily furesákat, hanem ha esze olyasmire talált mégis biesaklani, elczifrázta ékes füttyszóval azt a szép nótát, hogy:

„Nem cserélek e világon senkivel!+“

Ezen az oldalon hát hasztalan! gondolá a tépelődő ördög. János mesternél igen részen áll a jólekiismeret. Tegyük próbát az asszonynyal; a paradicsomban is ez harapott elsőben a piros almába. Azóta is kevesebb a

dolog vele, mint a férfinéppel... Próbáljunk hát ennél szerencsét.

De hogyan? — Megvan! — gondolá a gonosz magában, leggyengébb oldal a vászonzeselédeknél a hiúság; Örsze is csak ebbe a sorha számított ki, ő sincsen más agyagból gyurva; csak teszi magát, pedig hát ő sem jobb a deákné vásznánál... Tehát a hiúságot kell benne egy kissé fölbörzögetni.

Belenézette hát a gonosz lélek Örszét a tükörbe, miközben ilyesmiket gondoltatott vele: hogy hát nem esuda, ha ővele János mester olyan igen nagyon meg van elégedve, — mikor ő olyan körmönfont csinos egy személy, hogy csak fátyolos kendő kéne a fejére, selyem-pruszli a karsu derekára, sarkos topánka a lábára és bizvást beillenék a pirosbársony hintóba is!... Kár is volt tán öneki az első szerencsén mindjárt oly mohón kapni: ki tudja, milyen urfi is elvehette volna még őt, hiszen az urak sokszor csak szépséget keresnek, ebben a dologban meg nála ugyan nincsen hiba: mikor a zemei épen olyanok, mint a füzesben a nyiló nefelejtsek, arczája mint a csattanó piros rózsza, szájaeskája meg akár csak a hasadó rózsabimbó. Miért is nem várt ő más szerencsére?...

De hát János nem helyén egy ember-e? Kerekedett fölül a jobb érzés Örsziben, nem irigyli-e tőle az egész falu menyecskenépe, hogy olyan rendes, dolgos és hozzá még nyalka szép ura van? Azután mi baja van öneki János mellett? Szükséget semmiben sem lát, ruhája olyan van, hogy, ha épen páváskodni akarna, még ezt is megtehetné benne, így is, mikor egy ünnepon valamieskével jobban néz magára az öltözködés dolgában, mindenki megijjuasszonyozza... Meg hát mire várt volna ő? ki vet mai világban jóakaró szemet a szegény árvára? Senki, inkább még az ág is huzza... ő meg most olyan jó védelemben van János oldalánál a kinél őt senki sem tudná igazabbul szeretni. Szégyen, csunya dolog — hogy az imént olyan hűtelen gondolatoknak adta magát... De hát hogyan is tudott ő olyasmiket gondolni, mikor ő ugy szereti az ő kedves János urát?!...

Annak utána aztán Örszi sem botlott meg eszével olyanféle gondolatokban, mintha ő mást inkább tudna szeretni, mint ezt a jóra való János urát.

Éltek hát mind a ketten tovább is abban a vigasztaló jóérzésben, hogy őket szépen összeáldotta az az irgalmas Uristen, a ki az árváknak dolgát jóra tereli, ha ezek beléje vetik bizodalmutkat.

III.

Kevés van olyan falu, a melyikben nem volna egy egy hırhordó öreg-asszony, ki az ujságesinálónál is jobban tudja, hol mi történt! Kiváltképen ha leányszerzésről van a szó! — no már akkor félre álljon előle mindenki, mert ő jobban ismeri a leányt akár annál is, a ki a világra szülte! Hanem kedvez is ám neki a fiataltság: liszt, tojás, szalonna, egy-egy sódér, hozzá egy kis vakarcs, ezek azok a csábító dolgok, a melyek által a tudákos nénemasszonyt maguk részére hódítják, hogy aztán a jövő farsangon olyan legényt hozzon háztűznézőbe, a ki szép is gazdag is!... Azután még sok más bajban is megkeresik az öreg nént jó ta-

nácsért, okos szóért, kivettetik vele a kártyán a leányok, kinek milyen lesz az ura? haza kerül-e a régi kedves a katonaságból? stb.

Ilyen tudákos, faluszája-asszony János mesterék falujában sem hiányzott. Jutka néninek hívták csak, de a fiatalság, ha szóba állt vele, mindig úgy szokta megszólítani: hallja édes Jutka néni, maga okos asszony! Erre sokat is tartott Jutka néni; mert hát ha a faluban valamilyes baj adta elő magát, Jutka néni mindig készen állott az ő tudakosságával. Ha valakinek ellopták a lovát, Jutka néni kivette a kártyán, hogy merre vitték! Ha a kis gyereket megverte valakinek a farkas-szeme, mindig Jutka néni csinálta meg a esalhatlan szenesvizet... Bejárás volt a faluban minden házhoz, de tudta is ám az egész falu titkát! Ha ő egyszer beszédnek eredt, lett ott sok újság! De legkivált a legény-népségnek szokott Jutka néni jó szolgálatokat tenni. Ilyenkor aztán utbaigazító tanácsaiban, javaslataiban bizony-bizony sokszor gyertyát gyújtott az ördögnek is!...

Ez a Jutka néni jutott hát eszébe a gonoszak is, mikor látta, hogy János mester házában a maga erejéből sehogyan sem tudott szállást venni.

Jutka néni úgy is régen az én verbuvánsom — mondogatá magában — régen hordogatja malmomba az örtenivalót, a nélkül, hogy különösen megkértem volna. Most meg hát elmegyek, megkérem, akár megalkuszom vele, csak ennek a dolognak tudjon az én kedvem szerint végére járni.

Ugy is lett. Benyitott ifju legény képében Jutka néni viskójába, mely ott állott az alsó faluvégen a helység csufjára sárgafölddel bemázoltan olyanféle állapotban, mintha éppen bukfenczet vetni lenne szándokában.

— Hallja maga, édes Jutka néni, maga okos asszony! tudja ezt akár a széles nagy vármegye, — Kegyelmedhez jöttem jó tanácsért, ha meg nem vonná tőlem — szólítá meg a pokolbeli a füstösarcu vén asszonyt, kit egyszer látni elég arra, hogy eszébe jusson az embernek mind az a rémletes mese, melyet gyermekkorunkban a vasorru bábákról hallottunk.

— Jó tanács! — mondogatá a kuruzsló — a jó tanácsnak nagy szeme van a mai fölforgatott világban.

Én magam is jó tanács után tudakozodom, hogy ugyan hogyan tudjak megélni?

— De azért nekem mégis tud adni, — s ezzel egy fényes huszast nyomott a markába — megveszem én az okos szót jó pénzért...

— Tudok bizony édes vérem gyermekem. — felelt most Jutka a szép huszas láttára fölvidámulva — ilyen szép legénynek ne adnék, hát hiába volnék én az okos Jutka néni? — Csak hadd halljam, miben van fogyatkozásod? Vagy hiszen úgy is tudom — ugy-e elcsábitották tőled a régi kedves szeretődöt? oh ezudar világ! ilyenek most az emberek, nem kell most himni édes fiam, ne higgy, még az inged galléjának se higgy! Hát a régi szeretőd? Vagy talán, talán a szemed akadt meg valakinek a bárányán, mint egykor Dávid királyé — mi? — és itt közelebb lépve egyet hunyorított mély üregekben pislogó rut szemével, de ebben az egy hunyorításban elég érthetőleg ki volt fejezve, hogy ért ő az ilyen dolgokban a segítségadáshoz...

— Nem ilyen járatban vagyok édes Jutka néni. Az egész, mit csűrjem csavarjam, oda megy ki, hogy nem hallgathatom már azt a sok dicséretet, a melyet az emberek János mesterről meg a feleségéről tesznek. Ha meg tudná hát nekem tenni Jutka néni, hogy ez a házaspár egyszer összemarakodnék és így vége lenne annak a példás szép egyetértésnek, szeretetnek — bizvást mondom: nem esnék porba peccsenyéje — és ezzel még egy huszast nyomott a vén asszony kérés markába.

— Hallod-e, édes fiam, ez a munka nagy munka, elhidd, nagy munka; de azért majd segítsünk a dolgon. Hanem hát, ha én ebben a járatban rendén végezek, hadd halljam, mit mersz ígérni?

— Szük világot élünk, édes Jutka néni, azt gondolnám hát: elég szép pénz tiz ily fényes huszas?

— Jól gondoltad, édes fiam, itt a kezem, vágd bele a parolát, állom az alku; nem adok neki három hetet, János mester meg a felesége úgy lesznek egymással, mint a kutya meg a macska... De aztán a szavadat te is emberül megálld ám!

— Jó, jó! magam hozom ide ülőhelyébe édes Jutka néném. (Vége következik.)

Nagy Antal.

Egy „Péterfillér-kéregető“ naplójából.

Komor, téli nap volt, midőn a Péterfillér-gyűjtéshez fogtam. Az én szívem is, mint az ég, meglehetősen boros vala; mert koldulva házról házra járni mindig keserű dolog; de kétszeresen keserű volt a gondolat, hogy minden könyöradományhoz sok magyaráztatás után lehet csak jutnom. Mert hisz nem tűzvészről, nem jégverésről volt itt szó, hol a nyomasztó szükség szembeötlök; hanem a távol Romában székeli pápáról, kinek szorult helyzete koránsem hasonlítható a koldus rongyaihoz. Nem kívántatik-e ahhoz bizonyos finom érzés, hogy az ő baját megértessék, érezhessék s fölfoghassák; és föltalálom-e ezt a köznépnél?

Ilyen és hasonló gondolatok között kopogtattam nem minden aggodalom nélkül az első ajtón. Jómódu, derék parasztasszony bocsátott be, kinek úgy látszott a pazarlás éppen nem volt

bűnül tulajdonítható. Előadtam kérésemet; figyelmesen végig hallgatott, és minden további kérdezősködés nélkül szép ajándékkal bocsátott el.

Még kedvezőbben ment a dolog a szomszéd házban; mert ott kérésem folytán nem csak szép összeg pénzt, hanem még azonfelül nyájas feleletet is kaptam: „Hisz a pápa a mi kedves atyánk“, mondá egy tiszteletre méltó öreg, „ha atyánkat nem segítjük, kit segítsünk akkor?“ E szavakra könyekkel teltek meg szemeim. Meg valék hatva; keserű utam most már édessé lett. Jó öreg, mondám magamban, mennyivel bőlebb vagy te egyszerűségemben sok embernél, ki nagyon felvilágosultnak tartja magát! — A pápa a mi atyánk! Ez egyetlen szó mily elég védelem a Péterfillér mellett; ezen az ellenség minden fegyvere eltompul. Valóban kijelenté Isten az együgyűeknek,

mit a bőlesek elől elrejtett! Ily gondolatok között tovább haladtam. Utam egy ház felé vezetett, melynek szerény külseje az alamizsnához kevés reményt nyújtott. Be sem akartam menni; de im, az ajtóban egy kis leányka várakozott. „Ezt édes anyám küldi“, mondá ő, „vegye szívesen e csekélységet!“ „Igen, édes gyermekem, megelégszem, köszönöm jó anyádnak.“ Mily kedves lehetett Isten előtt e szegény özvegy esekély ajándoka ez ártatlan gyermek kezéből. Bizonyára a nemes Pius atyai szíve is megindult volna, mert mindig hallottam, hogy a szegények és gyermekek ajándékaiban különös örömet találja. Ezek a valódi szeretetadományok.

S így haladt dolgom, mindig kedvezőbbben; mindenütt barátságos arczok, mindenütt tehetség szerinti ajándékok. Senki sem ütközött meg gyűjtésemre: „A kereszténység atyja — mondák gyakran — nálunk nem idegen.“ Senki sem mutatott közönyös séget, mert hisz a fő egészségében és fájdalomban minden tagnak egyaránt osztania kell; kérésemet senki sem tartá tola kodásnak, miután minden, még a legesekélyebb adományt is a legnagyobb hálával és örömmel fogadtam. Egyszer másszor mosolyognom is kelle, mikor az emberek még hálálkodtak is, hogy kevéssel is megelégszem. „Mi egy krajczár havonkint? mondák sokan — azt észre sem veszi az ember; sokszor mennyi pénz t dobunk ki holmi haszontalanságokra.“

Bármily örvendetes vala rám nézve a gyűjtés eredménye, örömem kelyhébe mégis belevegyült egy egy keserű escepp. Beszoltam t. i. bizonyos házba, melynek ura másképp jószívű és derék ember volt; esakhogy néha a rossz kedv bántotta. Szerensétlenségeimre éppen ily rossz hangulatban találtam őt. Beesülettel már nem vonulhattam vissza; mit lehet tennem? Elmondám tehát, kissé zavartan, jöttem okát. „Ej mit, szóla, most már a pápát is tartsa az ember pénzzel — morgott elém — gazdagabb ő nálunknál; ne tartson annyi sok katonát, üljön vesztig pápa-székeben, osztogasson áldást, imádkozzék, a többibe pedig ne avatkozzék.“

E szavak hallatára azonnal arra a gondolatra jöttem, hogy ezen „fövilágosult“ feleletet bizonyos ugynevezett „népbarátok“ adták szájába, kik azon törik fejüket, hogy a nép szívéből a vallásos érzelmeket kitépják, s kivált az egyházi felsőbbség ellen mindenféle rágalmak terjesztése által felbőszítsek.

Igyekeztem tehát a jó embert meggyőzni, hogy Krisztus Urunk sokkal nagyobb feladatot ruházott a pápára, mint hogy esupán székében üljön, áldást osztogasson; hogy az egész világon elterjedett egyház kormányzata az ő vállait nyomja; ahhoz pedig pénz kell. A pápa nem azért tart katonákat, hogy Olaszország ellen harezoljanak, hanem, hogy birtoka belsejében főtartsák a rendet. Ha azonban ez okok nem képesek önt meggyőzni, akkor, mint jó katolikusra főpásztor szavainak kellene önre hatással bírni, ki a Péterfillérek mellett oly nagy meggyőző erővel szólalt föl. Azonnal észrehevém, hogy itt faira hányom a borsót, s rábírhatsz ugyan, hogy adjon valamit, de arra nem, hogy szívesen és meggyőződésből adjon. — Távoztam tehát.

A levertség, melyet ezen esemény bennem előidézett, következő nap a szomszéd házakban tapasztalt szíves és szeretetteljes fogadtatás következtében esakhamar eltűnt. Itt, hogy ugy fejezzem ki magamat, a helység urí osztályával lett dolgom, mind megannyi tehetős gazdák és őszinte derék családok. Adományaik tehát kétszeresen kedvesek voltak előttem, látván, a nép szíve mily jó véleményben vagyon a Péterfillérek felől. Nevezetesen egy gazdag világtapasztalt és széles körökben megfordult derék, becsületes embernek ismert földbirtokos vala, ki

fényes ajándékával, de még inkább finom modorával, melylyel ezt adta, örvendetes tapasztalásomat igazolta. A tegnapi kellemetlen tapasztalásra rá sem gondoltam többé, midőn egész váratlanul azon férfiu, ki tegnap oly durván elutasított, előttem termett. Én üdvözlém őt, mintha semmi sem történt volna közöttünk, s tovább akartam menni; ekkor elővette tárczáját, és kezembe Péterfillérül egy bankjegyet nyomott: fogadnám el a csekély ajándékot, és a tegnapi eseményt ingerült állapotának tulajdonítsam; ma már másképen gondolkodik. Erre hirtelen eltávozott s én bámuló szemet veték utána. — Tehát most már másképen gondolkodik, ismétlém magamban, nyugodt, józan állapotában. — Igen, igen, ahhoz sajátságos szeszély vagy éppen mámor kívántatik, hogy valaki, nem levén egyéb ostromolni valója, a Péterfillérek ellen keljen ki, midőn szemei előtt az iszonyu fényüzés, melyre szükség nélkül, sőt erőnkön föltul ezeket pazarolunk.

Egyébiránt hála Istennek! a pápa elleni gyűlöletes kifakadások a kivételek közé tartoznak.

A gyűjtés mindvégig bőven megtermé gyümölcsét. Mindig jobban és jobban meggyőződtem, hogy az emberek becsületbeli dolognak tartják a szorongatott atyát szeretetfillérekkel segíteni. „Most már előkelő adósunk leszen — mondák egynémelyek — ez majd jól fizet, imával és áldással.“ „Fognak-e valamit tőlem is elfogadni?“ — kérdé bizonyos kissé könnyelmű ifju — „Miért ne?“ — „mert én azt gondoltam, hogy talán rossz is vagyok nekik;“ és egy forintot adott. Midőn egy ház mellett elhaladtam, hol nagyobb volt a gyermekáldás a vagyonáldásnál, ki akarván azt kerülni, majd megbántam. „Igen, mondá a pornó, persze mi rosszabbak vagyunk másoknál.“ — „Nem, kendtek nem rosszabbak, de kendteknek nagyobb szükségök van krajczáraikra.“ „Annyink még van hála Istennek, hogy a szent atyának adhasunk valamit.“ E szavakkal elővéve a már régóta készen tartott Péterfilléreit. — „De hisz ez sok is lesz, hisz kendtek sokkal többet adnak másoknál.“ „Ugyan ne mondja, ki hinné azt; csak gunyolódik“, viszonzá észrevehető önelégültséggel adománya és esodálkozásom fölött.

Még több érdekes részletet hozhatnék föl; de azokat a többiekkel hasonlatosságuk miatt elhagytam. Végre befejezém ezen rám nézve oly érdekes és emlékezetes gyűjtést. Persze hogy örültem a gyűjtés eredményének. — Ilyen katolikusok le gyűnk mindnyájan, ily keresztény érzelmmel karoljuk föl a sz. szék érdekeit, és akkor az egyház élni, Sion ragyogni fog. Igen, de hogy katolikus módon érezzünk, katolikus módon gondolkozunk, mindenekelőtt szükség, hogy katolikus módon higyük.

K . . . A.

Mária havi nefelejések.

(Hétfájdalmu b. Szűz Mária) A zsarnok Antiochus itélőszéke előtt egy hősanya állott egykor hét fiával; mind a hetet egyenkint hitökért iszonyu kínok között nemesak meghalni látta, hanem még bátor kitartásra is serkentette őket. S midőn már mind a heten elvérzettek, ugymond sz. Ágoston, lelkében érezte mindazt, a mit fiait becsökben szenvedtek, szerette ugyanis őket, és mint hét vértanu anyja, önmaga hétszeres vértanu lön.

Ott áll a kereszt alatt Mária egyetlen fiának anyja, szemei előtt látja őt szenvedni és meghalni, de mulja bár felül az Isten anyjának szenvedése a világ fájdalmaival együtt véve, mindamellett mégis hétszeres vértanunak nevezik őt, mert viszontagságteljes életének különösen hétfájdalmát szokták kiemelni s azért hétszeres törrel festeni.

(Dante buzgósága a Máriatiszteletben) Dante, a nagy olasz költő, egyik nagyszerű s a b. Szűz tiszteletére írt költeményét e szavakkal végzi: Be vagy te hát fejezve kedves dalom, kik énekelni vagy olvasni fognak téged, együtt dicsérjenek Téged velem oh mennyei királyné! Be van végezve dalom, de nem reám nézve; mert te b. Szűz lelkemben folyton élsz, soha el nem évtőló dallamban mindig hallom dicsőítéseted oh szentséges szűz Anya! Valamint a vallásos ihlettségű költő ez énekében lelkesülve szólott a b. Szűzről, ép úgy kell minden igaz keresztény katolikus hívőnek az Isten egyszülöttének Anyját folyton tisztelni, különösen pedig e tiszteletére szentelt Máriahóban, midőn a természet maga is egy a szűz Anya tiszteletére emelt pompás oltárhoz hasonlít.

(A Máriatisztelet általános s sága.) Európában általános a Máriatisztelet, mit a sok bucsujárhely és kegykép bizonyít. Loreto, Alt-Ötting, Mária-Cell, Mária-Einsiedeln, Montserrat a b. Szűz iránti hő áhítatnak köszönik létüket, és fölvirágzásukat. Királyok, fejedelmek, jeles hadvezérek és államférfiak kiváló tiszteletet tanúsítottak a b. Szűz iránt. N. Konstantin és az ájtatos szent Ilona a Josaphat völgyében díszes szentegyházat emeltek Mária dicsőségének előmozdítására, sz. István pártfogásába ajánlá Magyarhonunkat, Tilly saját akarata szerint Alt-Öttingben temetteté el magát, O'Connell Irhon megmentője az olvasót imádkozá, míg a parlamentben hazája jövőnd függetlenségéről vitakoztak. Hát a sokféle Máriatársulat nem napnál világosabban bizonyítja-e a Máriatisztelet általános elterjedtségét?

Ázsiában van a hírneves Karmelhegy, hol a bold. Szűz kegyképét sok idegen s távol vidékről jövő zarándok látogatja.

Afrika, két jeles bucsujárhelyel dicsekszik, melyeknek egyike Carthago, másik Mozambique.

Aethiopia Chassuno nevű kegyhelyéhez zarándokolnak régóta a négerék.

Keletindia Calcutta, Meliapor és Goa templomaiban osztoztatja Isten a b. Szűz esedezésére a kegyelmeket.

Nyugat-Indiában ép úgy mint nálunk május hava van a bold. Szűz tiszteletére szentelve.

Angolhon katolikusai Lincolnba, sz. Remigius kedves tartózkodási helyére zarándokolnak s ott tisztelik az angyalok királynéját.

Beteljesedett tehát az, a mit a b. Szűzről a látnok ihlettségében előre megmondott: „Mostantól fogva boldognak neveznek engem minden nemzetségek.“ (Luk. 1, 48.)

Apaticzky Zsigmond.

Virágszedés.

— Kath. folyóiratok díszkereteiből a lélek és szív képzésére. —

Jézus szent keresztje. A kereszt eredetileg a gyalázat fája volt; ezen szenvedtek a legnagyobb gonosztevők kinhalált, ezen állották ki a gyilkosok a törvényszabta büntetést. Átok — s mindenki által megvetett jel volt az Mózes 5 könyvének 21 ftr 23 v. szerint, és sz. Pál a Galat. 3.13. szavaiból ítélve. De minekutána Jézus Krisztus az Istenember ártatlanul szenvedett halált azon az emberi nem váltságaért, azon időtől fogva a szent kereszt jele diesteljes és tiszteletreméltó lön. Ó a kereszt átkát áldássá; gyalázatát győzelmi diadallá; kegyetlenségét vigasz- és örömmé változtatta. Jézus halála óta megszűnt a kereszt botránya, az isteni Megváltó halála óta ezerszerre nagyobb a szent kereszt dicsőénye, mint volt az előtt minden gyalázata.

A szent atyák a szent keresztet magasztalván trón- és zászlóhoz hasonlítják üdvünk e szent jelvényét.

A kereszt diesteljes trón, melyről Krisztus a világot meghódítá és az egész földkerekségnek új törvényt szabott, oly trón a kereszt, melynek számolyához a fejedelmek koronáikat leteszik, melynek lábaihoz számtalan nép veti oda magát; e trón törle el a bálványozást, veré bilincsekbe az ördögöt, szabadítá meg a rabszolgákat, a bűn békóit megsemmisíti és a halált életté varázsolta; — e trón a kegyelmek és irgalmasság széke a szorongatottak és nyomorultak biztos menhelye az üldözöttek pajzsa, a gyöngék erőssége, a hitvallók oltalma, a szentek védfegyvere és minden keresztények reménye.

A kereszt továbbá zászló, a ker. vallás győzelmi zászlaja, mely a pogányságot meggyőzte és a kereszténységet behozta. E zászlót Krisztus vivé elül, s ez alá gyűjté a hitetlenség és bálványozás aranyborja előtt hajlongó népeket. Valamint tehát isteni Üdvözítőnk a kereszt zászlaja alatt és által látható országát, a kath. s egyedül üdvözítő egyházat, az egész föld színen elterjeszté; — és láthatlan, szellemi országát mindazok szívében, kik zászlaja alatt a bűn és igazságtalanság ellen a küzd-terre lépnek, megalapítá: — ép úgy kell minden ker. katolikusknak, ki a szent kereszt jelét viseli s azt szeretve tiszteli s abban helyzi egész bizalmát, szembeszállani üdvének ellenségeivel s azok fölött teljes diadalt aratni.

A gyermekek nevelése.

Thalvoil helytelenségnek nyilvánította, hogy a gyermekeket bizonyos elvekre oktassuk, mielőtt maguk itélni és választani tudnának. Mutattam neki megsemmelésre egy darab földet, mint kertemet. „Hisz ez csak gaz“ szóló. — Mivel a kert — mondám — még nem tud maga itélni és választani. Im, a gaz börtökodott itt helyet foglalni, mert azt a balvélemény nem rótsáknak itélte.

Ugyan-e gondolatot egy angol pap még határozottabban fejezte ki: „Én semmit sem oltok gyermekeimbe“ szóló hozzá egy hölgy. — „Ha ön nem, az ördög teszi meg“ mondá a pap.

Leibnitz-, a nagy protestánsnak hitvallása.

Hiszem, hogy Isten a hangjátékok, az olvadó hangzatokat, a magasztos dicsőenekeket, a papi ékesszólást, a kivilágítást, a tömjenezést, a költséges ruhákat, az ékkövektől ragyogó edényeket, vagy egyéb adományokat, a szobrokat és képeket, melyek az áhitatot ébresztik, az építészet és távlatlan szabályait, a nyilvános körmeneteket, a harangok zugását, a szőnyegekkel bevont utakat és más egyebet, mit a nép jámborságának kifolyása Isten dicsőségére feltalált; hiszem, hogy Isten mindezt, mit néhányan sötét együgyűségökben megvetnek, épen nem veti meg.

Ezt valamint az ész, ugy a tapasztalat is bizonyítja; mert minden dolog és művészet zsengei, s hogy ugy fejezzem ki magamat — az először letépett virág, Istené. Az egész költészet, mely mintegy istenibb ékesszólás és az angyalok nyelve, jobbra nem alkalmazható, mint dicsőenekekre és Isten dicsőretének magasztos zengésére.

Ugyanez áll a zenéről, mely a költészet ikertestvére; s a legjeleesebb építő művészeteket, a fejedelmek bőkezűségüket, fényűzésöket sehol sem mutathatják ki illőbben, mint a templomok, székesegyházak és más emlékek építésénél, melyek Isten tiszteletére és jámbor czélokra emeltetnek. **Apaticzky Zs.**

Morzsalékok.

(A bucsujárás a valódi keresztényember földi zarándoklásának szép képe.) Valamint a bu-

esujárók előtt hitünk szent jelvénye, a kereszt zászlaja lobog, ép úgy vezérli a hit a keresztény embert egész életének útjain; valamint azok fenhargon imákat mondanak és énekeket zengedeznek, úgy a keresztény is örömet és nyilván vallja meg hitét és ima által erősíti magát földi pályáján; valamint azok szép rendben végzik utjokat, hasonlólag éli a keresztény életét becsület, erkölcs- és szeméremben; valamint azok ünnepi ruhába öltözték, úgy a keresztény is a jó eselekedetek menyegzői ruháját viseli; valamint azok a nap izzasztó hőségét kiállják s az idő viszontagságait is készek eltűrni, úgy a keresztény is örömet állja ki az Istentől reá bocsátott megpróbáltatásokat és esapásokat; végre valamint amazok utazásának célja a kegyhely, az Istenháza, a hegy-ormán álló szentély, úgy a keresztény

ember végeztelje is a tulvilág, a szentek szentje, az Isten örök városa, a mennyei Jeruzsálem.

(Az ima) minden jónak kezdete és vége. Megvilágosítja a lelket, hogy a jót és roszt megismerhesse; Isten és magunk megismeréséhez vezet, bűneink és nyomorunk ismerete által bánat és alázatra vezér; javítja a szívet és tisztítja a lelkesmeretet; erősíti a hitet, lángra gyulasztja a szeretetet, engedmességre ösztönöz, a veszélyek- és kísértetekben oltalmaz s erősít, és az igaz bölcsesség- és tudományhoz vezér, igaz örömmennyei béke- s örök dicsőséggel tölti el a lelket.

Édes Üdvözítőnk születésében ember, halálakor bárány, feltámadásakor oroszlány, mennybemenetelekor pedig sas volt. (Sz. Gergely.)

Műjság?

(A Sz. István-Társulat) május 17. tartott választ. ülést tartott, melyben a következő pályakérdés tüzetett ki:

„Készítsék a mai kornak szellemi nyavalyáit erőlyesen rovgató, vagy habár élesebben, de illőleg feddő, legfőlebb másfél nyomtatott ivre terjedő verses mű, mely vagy satyra, vagy elbeszélői alakban, mindenesetre mivel a népies hangon írva, alkalmas legyen magyar népünket visszaterelni azon korcsosodástól, melynek az álmiveltseg oly veszélyesen neki ragadta. — A mű igazán épületes, tartalom és forma tekintetében lehetőleg irodalmi értékű legyen.

Pályadíj 10 darab arany, mely csak azon esetben fog kiadtni, ha a bírálók által megegyezőleg ajánlandó legjobb mű egyszerűs mind valódi irodalmi értékkel is bírand. Az elfogadandó mű a társulat tulajdonává lesz.

Az idegen kézzel letisztított pályaművek a szerző nevét rejtő levél kíséretében f. é. augusztus 15. ig a Szent-István-Társulat igazgatóságához küldendők. — Pest, máj. 17. 1866.

A Sz. István-Társulat igazgatósága.

Végül a társ. igazgató bemutatja a „Szentek Életé”-nek ez évre szolgáló tagilietményi részét, ugyszintén Cantü Caesar történelmének sajtó alatt lévő kötetét elkészült ivét.

(Ftdő Zsihovics Ferencz) a központi papnevelde lelkijagazgatója a Szent-István-Társulat alapító tagjai közű lépett.

(Ftdő dr. Pollák János) egyetemi tanár ur Conferentiabeszédei legközelebb megjelentek s 70 kron folyvást kaphatók a Sz. István-Társulat ügynők ségében és Hartleben ur könyvkereskedésében.

(Két remek oltárkép.) Nagy köszönettel tartozunk egyik sz. tamási ügybarátunknak, ki figyelmeztetett bennünket, hogy a pesti műtárlatban tekintsük meg azon két kiállított szent képet, melyeket a sz. tamási közűség (Bács m.) temploma számára Thán Mór jeles festészünknél megrendelt. E képek mint remek ritka műelvezetet nyujtanak. Az egyik Mindenszentek képe. Az Atyaisten fölött a Szentlélek galamb alakjában leng; alatt a Fiúisten a felhők közű a megváltás jelét, a keresztet tartva kezében; mellette Mária és József. A háttért az apostolok és vértanúk foglalják el. A kép alsó részében felhők közű emelkedő szenteket látni, köztök sz. Istvánt, sz. Lászlót, sz. Imrét és sz. Erzsébetet.

A másik kép sz. Tamást ábrázolja, a mint ujjával az Üdvözítő sebhelyét érinti; a kétkezdéséből kiábrándult apostol sugárzó arca megragadó. Az Üdvözítő alakja oly finoman átlátszó, hogy mintegy meglátszik, hogy már nem e föld porának alkata.

Thán Mór t, ki valódi hivatással fösti a szent képeket, buzgón ajánljuk a ftdő clerus pártolásába.

(Zomborban, Bács megyében még) 1860-ik évben kezdett egy nagyszerű kath. templom épülni, mely még e nyár folytán tető alá jön; a hívek maguk emelik azt Isten dicsőítésére adományozott filléreikből, mihez a régi templom pénzára is tete-

mesen járul. Nagy erélyt és buzgóságot fejt ki e tekintetben a megbízott egyházi választmány, mely nem kimél időt és fáradságot a szent cél melőbbi megközelítése érdekében. Buzgalmat a nép elismerése és Isten áldása kísérlje!

(Azon fiatal beteg festésztdől), ki nek festményeit tavaly ajánlottuk volt, még négy Mária-fénykép van nálunk letéve. A kép oly kitűnő s oly nagy, hogy teremben, iskolaházban, keretbe tehető. Egynek ára 3 frt; a szíves megrendelőknek utánvétel mellett fog megküldetni. A megrendeléseket a Szent-István-Társulat igazgatóságához kérjük intéztetni.

(Aláírási határidő meghosszabbítása.) Az általam szerkesztendő „Gyászbucsuhangok” című verses könyvre eddigél közel 500 aláíró érkezett be, mindamelltt pályatársaim érdekében jónak látom, az aláírási határidőt jövő hó 15. ikéig meghosszabbítani, mely ideig az aláírásokat annál is inkább beküldeni kérem, miután a mű drága kiállítása miatt felesleges példányokat nyomatni nem szándékozom. Megemlitem ezuttal, hogy bevezetésül az összes temetési szertartást is közölni fogom, s a verseknél a népies irányra főszult fektetek. A mű július végére okvetlenül meg fog jelenni. Szeged, máj. 19. 1866. Chilkó Sándor, szegedbelvárosi kántor.

(Thiel Mátyásnál), Pesten, városházuteza „az arany olvasóhoz”, mindennemű, ájtatosságra gerjesztő cikkek legnagyobb választékban kaphatók; úgy mint:

Szentek képei: kömetszetek száz számra: 18, 27, 30, 35, 38, 50, 56 kr (magyar feliratu); ilyenek színezve: 65, 95, 130, 165 kr; aczélmetsetek száz számra: 235 és 395 kr; kömetsz. csipkés képek 13 darab számra: 35, 45, 52, 60 kr; aczélmetz. csipkés képek 13 db számra: 27, 45, 55, 60, 70, 80 kr; ilyenek színezve: 95, 105, 120, 180 kr.

Olvasók, közűségések kö-, üveg- és fából tucatszámra: 9, 10, 12, 18, 22, 36 kr; finomak összelánczolja vagy zsinórra fűtve, fehér, sárga és fekete kókuszból, magból, üveg- és esontból tucatszámra: 42, 45, 70, 95, 420 krig.

Érmek sárgák és ezüstölve tucatszámra: 7, 9, 12, 15, 22, 60 krig, ilyenek valódi ezüstből dbszámra: 7, 10, 12, 15, 18, 25, 35, 105 krig. Szorgalomjelek kitüntetésül iskolás gyermekek számára, magyar felirással tuczata 60 kr.

Keresztek olvasókra, sárgák és ezüstölve tucatszámra: 3, 5, 7, 12, 35, 85 krig. — Ezeken kívül szenteltvíztartók porcelánból és mások, álló és függő feszületek fából, rézből és öntöttvasból dbszámra minden áron egész 5 frtig; iskolaszerek, mint tintatartók, tollkések, írón és tollak stb. — A fennebbi cikkek legszebbjei a világhírű czég „Benziger testvérek” Einsiedenben (Schweiz) gyártmánya. — Megjegyzendő, hogy a képek csak egy neme magyarfeliratu. — Posta útján mutatványok is rendelhető.

Adakozások.

Ö szentségének Mányi Leitner Pál 25 kr.

Kiadja a **Szent-István-Társulat** (borz-utca 3. sz.). — Felelős szerkesztő: **Fűsly Tamás**.

Nyomatott Pesten, 1866. Emich Gusztáv magyar akadémiai nyomdásznaál (Barátok tere (7. sz.)